

veseljem, ker jim je napravil tolike zabave in smeha. Dolgo je ostal Srebot med svati. Oni trije v kleti so nekaj časa jokali, potem so se šele domislili, da je mogoče uiti skozi okno. Odprli so ga in stekli.

Drugi dan je hodil Srebot po vasi kupovat otroke, pa ni bilo nikjer nobenega doma. Srebot je pa pripovedoval, da mu odslej ne uide nihče več, ker je napravil železne križe v oknih svoje kleti. Srebotova otročja kupčija je ugnala v kozji rog celo lahkomišljenega Jakca.

Dedkova pesem:

Zvečer:

*Solnce nebeško je
v morje šlo spat
in' razpodilo je
biserne ribice,
da ohladilo je
vroče si ličece —
Ajaj-tut-ajaj, lezi — tako!*

*V morje pa gledal je
žarni škrlat:
»Čakaj me, solnčece,
nikdar ugnano;
vedno za mano si,
zdaj si pred mano —«
Ajaj-tut-ajaj — zatisni oko!*

*Tu nate čakal bom
vso čarokrasno noč,
ko pa pokukaš mi
jutri na vrh morjá
z ličecem svežim spet —
pa te za nasek zgrabim tvoj vroč —
Ajaj-tut-ajaj, zaspančkaj sladko!*

Zjutraj:

*Dolgo je čakala
zarja škrlatasta,
pila je roso v se,
jeze je plakala;
solнца pa vrh vodé
le ni bilo.*

*Trudna je gledala,
zarjica nad vodó,
ko pomolilo je
solnce spočito tam
onkraj morjá
svojo glavó —
Stanko, prekrižaj se, moli lepó!*

Josip Bekš.

